

Sygn. akt **II AKa 285/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz (spr.) SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r. sprawy

W. P.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 6 maja 2014 r., sygn. akt III K 28/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że na poczet orzeczonej wobec skazanego W. P. kary łącznej pozbawienia wolności zalicza także okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 sierpnia 2012 r. do dnia 9 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI K 738/09,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Stanisław Kucharczyk Janusz Jaromin Stanisław Stankiewicz

Sygn. akt **II AKa 285/15 UZASADNIENIE**

W. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 09 października 2008r., w sprawie o sygn. akt VI 738/09 za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 ustawy z dnia 09 maja 2008r. o zmianie ustawy kodeks karny, popelniony w dniu 31 lipca 2008r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 24 października 2011r. w sprawie o sygn. akt. IV Ko 1078/11,

2) Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV K 474/11 za czyn z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w okresie od czerwca 2010r. do dnia 16 lipca 2010r., za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od czerwca 2010r. do 16 lipca 2010r., za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełniony w bliżej nieustalonym czasie w 2010r. w okresie do czerwca 2010r. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda,

3) Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeżne i Zachód w Szczecinie z dnia 09 maja 2013r. w sprawie o sygn. akt IV K 8/13 za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 07 sierpnia 2012r., za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w dniu 07 sierpnia 2012r., na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

4) Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 października 2013r. w sprawie o sygn. akt III K 141/13 za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od 19 do 21 sierpnia 2008r. oraz za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 287 § 1 k.k. w zb. z art. 269 b§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od sierpnia 2008r. do 08 października 2008r. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 400 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem łącznym z dnia 6 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III K 28/14 orzekł następująco:

I. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone opisanymi w punktach 1 i 4 części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył W. P. karę łączną w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 31 lipca 2008r. do 02 sierpnia 2008r. w sprawie o sygn. akt VI K 738/09 oraz zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od 12 października 2008r. do 18 grudnia 2008r. oraz w okresie od 03 lipca 2009r. do 07 lipca 2009r. w sprawie o sygn. akt III K 141/13,

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec W. P. umorzył,

IV. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdził, że kary nieobjęte wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu,

V. na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 zł z podatkiem VAT, z tytułu zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu,

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w części, tj. w zakresie pkt I i pkt II wyroku i na podstawie art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność, w sensie surowości, kary orzeczonej względem skazanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, na skutek przyłożenia zbyt wielkiej wagi do okoliczności obciążających skazanego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności łagodzących,

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 577 k.p.k. poprzez niezaliczenie na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 07 sierpnia 2012r. do 09 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt VI K 738/09 zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie VI Wydziału Karnego z dnia 09 października 2008 r.,

b) art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego i w konsekwencji przyjęcie przez Sąd I instancji stanowiska, iż w postawie skazanego zauważalny jest jedynie umiarkowany krytycyzm do popełnionych przestępstw, podczas gdy W. P. podczas rozprawy, która miała miejsce w dniu 06 maja 2014r. odnosząc się do popełnionych przestępstw wyraził skruchę i wskazał, że żałuje tego wszystkiego co zrobił.

Stawiając powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary łącznej orzeczonej względem skazanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku do 2 lat oraz zaliczenie skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 07 sierpnia 2012 r. do 09 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt VI K 738/09, ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego W. P. była zasadna jedynie w części wskazującej na konieczność dodatkowego zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej okresu odbytej kary pozbawienia wolności od 7 sierpnia 2012r. do 9 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt VI K 738/09. Natomiast w pozostałym zakresie argumentacja skargi odwoławczej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy i zgodnie z zasadami określonymi w art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. dokonał połączenia orzeczonych wobec skazanego W. P. kar pozbawienia wolności.

Autor apelacji nie zakwestionował ani sposobu utworzenia przez Sąd meriti realnego zbiegu przestępstw, ani też częściowego umorzenia postępowania - w trybie art. 572 k.p.k - w odniesieniu do pozostałych wyroków jednostkowych, zaś swe zastrzeżenia kierował wyłącznie w zakresie kwestii rażącej niewspółmierności wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności i domagał się zastosowania pełnej absorpcji kar jednostkowych, tudzież poczynienia dodatkowego zaliczenia na poczet kary łącznej innego okresu pozbawienia wolności. W związku z powyższym zasadne jest w realiach przedmiotowej sprawy rozważenie tych okoliczności, które miały lub powinny mieć znaczenie przy ustalaniu przez Sąd I instancji wymiaru kary łącznej.

Generalnie zatem wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, albowiem prowadziłyby to do ponownego uwzględnienia tych samych okoliczności, które już wcześniej wzięto pod uwagę i podwójnego obostrzenia lub złagodzenia kary z tej samej przyczyny. Natomiast sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub go wcale brak, ponadto winien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (vide wyrok SN z dnia 25.10.1983 r., IV KR 213/83,, OSNKW 1984/5-6/65, przegląd orzeczn. Z.Ćwiąkalski, A.Zoll NP. 985/6/54, glosa L.K. Paprzycki NP. 986/3/112). Kształtując wymiar kary łącznej należy mieć też na uwadze uprzednią karalność, wielość czynów wchodzących do realnego zbiegu w danej konfiguracji czasowej, a także różnorodność naruszonych dóbr prawnych. oraz wymogi prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Trzeba także podkreślić, że postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, nie spełnia bowiem funkcji kontrolno-apelacyjnych w stosunku do poprzednio wydanych orzeczeń, zatem nie może dotyczyć tego, o czym prawomocnie rozstrzygnięto w tychże wyrokach.

Nadto, w odniesieniu do kwestii związanych z wymiarem kary łącznej w ramach wyroku łącznego, należy także uzupełniająco wskazać, że przepisy art. 85 i art. 86 k.k. określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej i wbrew sugestiom skazanego, nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste - zgodnie z tym, co przedstawiono już wyżej - że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Stąd zastosowanie którejkolwiek z zasad: absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy, zamiaru, itd. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym istotny wpływ ma również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszłych po wymierzeniu tych kar, a w tym zachowania skazanego w trakcie wykonania kar. Słuszność natomiast wymaga, by wydając wyrok łączny nie brać ponownie pod uwagę okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku precyzyjnie i wyczerpująco wskazał, jakie okoliczności potraktował w stosunku do W. P. łagodząco, a jakie obciążająco i czym się kierował wymierzając skazanemu karę łączną na zasadzie asperacji. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił tę bogatą argumentację, przemawiającą za orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy.

Tymczasem autor apelacji, kwestionując wysokość orzeczonej kary łącznej podkreślił, że skazany posiada pozytywną opinię w jednostce penitencjarnej, był wielokrotnie nagradzany, nie sprawia żadnych problemów wychowawczych, tudzież brał udział w programie readaptacji społecznej. Zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy nie uwzględnił także w wystarczającym stopniu tego, że skazany w czasie rozprawy był krytyczny wobec swego dotychczasowego postępowania. W związku z tym zauważyć należy, że podniesione przez skarżącego okoliczności, wbrew jego twierdzeniom, zostały generalnie dostrzeżone przez Sąd meriti i zostały już uwzględnione, wobec czego nie mogą te przesłanki ponownie determinować ukształtowania wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji. Trzeba przy tym pamiętać, że redukcja kar - w każdym przypadku - poprzez stosowanie absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar. Istotne więc znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Nadto rażąca niewspółmierność kary zachodziłaby ewentualnie wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, wręcz „bijące w oczy”, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Sytuacja taka, w

przekonaniu Sądu odwoławczego, nie zachodzi natomiast w realiach przedmiotowej sprawy, gdyż orzeczone kara łączna pozbawienia wolności nie razi swą surowością.

W świetle powyższego zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w apelacji nie znajduje merytorycznego uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie sposób zgodzić się z tezą wyrażoną w apelacji, że kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest w tych realiach rażąco niewspółmierna, zaś okoliczności sprawy wyraźnie wskazują na konieczność wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem absorpcji. Jak już wyżej podniesiono zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena związku przedmiotowo-podmiotowego i czasowego pomiędzy poszczególnymi czynami oraz postawy skazanego W. P. podczas odbywania kary w warunkach izolacji penitencjarnej, jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na aprobatę. Warto zauważyć, że Sąd I instancji zaliczył na korzyść skazanego jego zaangażowanie w terapię psychologiczną i pozytywną opinię z zakładu karnego. Wszelako, jak słusznie uznał Sąd Okręgowy, okoliczności te nie stanowią dostatecznej podstawy wymierzenia skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, skoro nie zachodził ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami (przestępstwa przeciwko mieniu i działalności instytucji państwowych. Przeciwko zastosowaniu tej reguły wobec skazanego, przemawia także jego wielokrotna uprzednia karalność. Należy bowiem zauważyć, że skazany mimo wielu udzielonych mu przez wymiar sprawiedliwości ostrzeżeń i szans poprawy nie zmienił swojego postępowania i popełniał nowe przestępstwa. Zatem wielość popełnionych przez skazanego przestępstw, w oczywistym stopniu sprzeciwia się postulatowi skarżącego obrońcy.

W realiach omawianej sprawy dalsze redukcje orzeczonej kary stanowiłyby wręcz nadużycie instytucji kary łącznej, która służyć ma bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił. Jak słusznie zauważył to Sąd Najwyższy - determinantem i przesłanką wydania wyroku łącznego nie jest poprawa sytuacji prawnej skazanego, a ta instytucja prawa karnego służy jedynie wymierzeniu kary łącznej za przestępstwa pozostające w danym realnym zbiegu (vide wyrok SN z dnia 14.02.2013r., II KK 191/12, LEX nr 1292219). Instytucja kary łącznej nie jest zatem instrumentem łagodzenia orzeczonych kar za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa. Wymiar kary łącznej jest bowiem działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiedniej do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 08.02.2011r., II AKa 14/11, KZS 2011/5/43, Prok. i Pr. 2011/11/31). Nadto, skoro kara łączna jest niejako syntetyczną całościową oceną zachowań skazanego, to winną być też właściwą prewencyjną reakcją za popełnione czyny, nie zaś przejawem bliżej nieuzasadnionej i wręcz niezrozumiałej ze społecznego punktu widzenia pobłażliwości.

Nie sposób także racjonalnie przyjąć, by w przedmiotowej sprawie doszło do podnoszonej w apelacji obrazy art. 4 k.p.k. Przepis ten wyraża zasadę obiektywizmu, rozumianą jako dyrektywę, zgodnie z którą organy procesowe powinny zachować obiektywny stosunek do sprawy i stron. Przestrzeganie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich naruszenia może uzasadniać zarzuty apelacyjne. Z tych względów przedmiotem ewentualnych uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k. podnoszony przez obrońcę, podobnie zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji. Stanowisko to jest wyrazem akceptacji konsekwentnej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, zapoczątkowanej jeszcze pod rządami poprzedniego kodeksu postępowania karnego (vide wyrok SN z dnia 25.01.1971r., IV Kr 247/70, OSNKW 1971/7-8/117, postanowienie SN z dnia 28.12.2001r, V KKN 329/00, LEX nr 51623, postanowienie SN z dnia 13.05.2002r, V KKN 90/01, LEX nr 53913, postanowienie SN z dnia 08.04.2003r., V KK 229/02, LEX nr 77460).

Na aprobatę nie zasługiwała także ta argumentacja apelacji, która wskazywała, że decydującą o zastosowaniu zasady absorpcji winna być okoliczność, iż skazany jest - jak twierdzi obrońca - zdecydowanie krytyczny wobec swego postępowania i „bardzo żałuje tego wszystkiego co zrobił”, skoro w załączonej opinii z zakładu karnego wskazano jedynie na ustosunkowanie „dość krytyczne”.

Reasumując, wymiar orzeczonej przez Sąd meriti kary łącznej pozbawienia wolności, został w ocenie Sądu Apelacyjnego ustalony prawidłowo z pełnym zastosowaniem reguł określonych w art. 85 k.k. i art. 86 k.k. Sąd właściwie ocenił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść skazanego oraz trafnie zastosował regułę asperacji. Ukształtowana represja karna mieści się w granicach wymiaru kary łącznej oraz ma szanse spełnić swoje cele ogólnoprewencyjne, jak i osiągnąć korzystne efekty poprawcze wobec skazanego.

Autor apelacji trafnie natomiast zauważył, że konieczne jest zaliczenie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, dodatkowego okresu pozbawienia wolności od dnia 7 sierpnia 2012r. do dnia 9 lutego 2013r. ze sprawy VI K 738/09, albowiem wynika to wprost z załączonej do akt sprawy dokumentacji. Tymczasem Sąd I instancji nie dostrzegł tego dodatkowego okresu i nie podjął uprzednio także odpowiedniej inicjatywy w trybie art. 420 § 1 i 2 k.p.k.

Z tych właśnie względów zaskarżony wyrok zmieniono, zaś w pozostałej części, wobec braku przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., należało orzeczenie to utrzymać w mocy.

Z uwagi na fakt, że skazany nie posiada majątku, jest pozbawiony wolności i nie osiąga dochodów Sąd Apelacyjny, na mocy art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił go od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.